

Col·lecció d'art contemporani 3,
de l'Ajuntament de Lleida

DATES: Del 24 de gener a l'1 d'abril de 2007

LLOC: Centre d'Art la Panera
Pl. de la Panera, núm. 2 25002 Lleida
Tel. 973 262 185 lapanera@paeria.es

HORARI: de dimarts a divendres, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h. Dissabtes, de 11 a 14 i de 16 a 20 h. Diumenges i festius, de 11 a 14 h. Dilluns, tancat.

Entrada gratuïta

Amb la col·laboració del Museu d'Art Jaume Morera, Lleida

PRESENTACIÓ

L'exposició Col·lecció d'art contemporani 3 correspon a una tercera presentació del fons de la col·lecció d'art contemporani des que, durant la temporada 2003-2004, es van mostrar dues exposicions amb motiu de la posada en funcionament del Centre d'Art la Panera. Des d'aquelles exposicions inicials, aquest fons s'ha vist enriquit amb les adquisicions realitzades durant la 4a i la 5a edició de la Biennial d'Art Leandre Cristòfol. Així mateix, com que aquestes dues edicions van incloure un apartat de vídeo en monocanal i un altre de revistes, publicacions i llibres d'artista, la col·lecció s'ha ampliat amb un fons molt singular d'un material considerat com a complementari, però tot sovint crucial en la trajectòria d'artistes i de col·lectius artístics.

Aquesta nova presentació, que aborda la creativitat en un sentit transversal entre disciplines, vol privilegiar el diàleg entres obres per fer possible l'aparició de noves aproximacions i relacions inesperades, però plenes de contingut, en un intent, no de mostrar i pensar en termes exclusivament artístics, sinó de repensar el món i posicionar-nos críticament a partir de l'experiència creativa.

Antoni Abad, Juan Aizpitarte / Ixiar Garcia, Ana Laura Aláez, Lara Almárcegui, Iñiqui Álvarez, Juan Pablo Ballester, David Bestué / Marc Vives, Daniel Canogar, Raimond Chaves, Jordi Colomer, Javier Codesal, Patrícia Dauder, Alicia Framis, Martí Guixé, La Más Bella, La Ribot, Abi Lazkoz, Rogelio López Cuenca, Valeriano López, Juan Luis Moraza, Marina Núñez, Pedro Ortuño, Javier Peñafiel / Àlex Gifreu, Alberto Peral, Marta Petit, Concha Prada, Josu Rekalde, Fernando Renes, MP & MP Rosado, Eulàlia Valldosera.

Antoni Abad

Ego, 1999

Projecció informàtica

Mides variables

En aquesta projecció informàtica, una munió de mosques virtuals escriuen i descriuen les paraules JO I JO I JO en una seqüència infinita que, en realitzar-se amb mitjans informàtics en comptes de vídeo, permet a Abad recrear en les mosques un comportament variable que ens condueix a pensar en la possibilitat de generar estadis molt primigenis de vida artificial. Aquest projecte va néixer amb la voluntat d'incloure totes les llengües del món de manera que tothom s'hi pogués veure representat. D'alguna manera, aquest insignificant i mesquí insecte construeix i destrueix el nostre ego a fi i efecte de debilitar la nostra vanitat.

Juan Aizpitarte / Ixiar García

Benidorm, Benidorm, 2005

DVD

Producció Fundación 30 km/s i Arteleku

Moguts per l'experimentació en el camp de la publicació, l'any 2001 Esteban Bernatas, Clement Darrasse, Michael Quistrebert i Catarina Simao van iniciar el projecte *Fundación 30 Km/s*. Des d'aleshores, la seva activitat se centra a impulsar projectes artístics i culturals. No hi predomina cap temàtica ni cap disciplina concreta, sinó que es constitueixen com una plataforma de difusió oberta i variada. Fent ús d'un conjunt heterogeni de formats, han realitzat i col·laborat en la publicació i difusió d'iniciatives editorials com *Benidorm, Benidorm*. Aquest vídeo documental ens acosta a la ciutat de Benidorm des del punt de vista dels seus actors: empresaris i treballadors de les múltiples empreses de serveis, turistes de totes les edats i estatus socials (des d'adolescents alcoholitzats a avis jubilats). El Benidorm que descobrim està governat per la desmesura arquitectònica, urbanística, per l'hedonisme, el *kitsch*, la cultura de l'espectacle...

Lara Almárcegui

Demoliciones, descampados y huertas urbanas, 1995-2000

9 fotografies color, 80 x 90 cm

Les intervencions d'aquesta artista mostren un clar interès per l'arquitectura i l'urbanisme. Les seves accions, amb un fort sentit crític, tenen com a finalitat treure a la llum espais marginals, enderrocaments, solars abandonats i construccions precàries que es poden trobar en qualsevol ciutat.

Demoliciones, descampados y huertas urbanas és una selecció de nou fotografies de diferents intervencions en les quals l'artista s'ha implicat directament. Així, per exemple, el 1995 fou convidada a realitzar una exposició en un mercat de Gros (San Sebastià) que havia de ser enderrocat. La seva proposta per a l'exposició fou la restauració de l'edifici per tal de fer-lo visible i plantejar als veïns i a les institucions públiques el motiu de la desaparició del mercat i de la degradació del seu entorn.

Ana Laura Aláez

Sade, 1999

Fotografia color, 127 x 121

Ana Laura Aláez des dels seus inicis ha fusionat l'alta cultura i la baixa cultura, i ha reivindicat el sentit lúdic de la vida. Ara bé, aquesta pàtina de glamour i d'optimisme acostuma a amagar un qüestionament de les conductes vitals tradicionalment establertes. Aquí s'autoretrata maquillant-se enmig d'un dispositiu efímer que es troba entre la instal·lació i l'escultura. En aquesta fotografia construeix una escena que, si bé d'entrada ens pot suggerir un frívol i innocent elogi del maquillatge, també, en una segona aproximació, ens pot fer reflexionar sobre l'erotisme que fluctua en les nostres vides i la diversa personalitat femenina a través de l'ús dels pintallavis.

Iñiqui Álvarez

Miedo, 2001

DVD, 21'

A mig camí entre el vídeo confessional i el retrat psicològic, Iñiqui Álvarez mostra a *Miedo* tota una sèrie de persones que parlen sobre la por. Atès que l'autor els deixa la càmera i desapareix de l'escenari, cadascun dels relats pren el format de monòleg, que s'intercala amb pauses, dubtes i vacil·lacions, que ens mostren tantes apreciacions diferents sobre la por com testimonis ha recollit.

Juan Pablo Ballester

S.T. (en ninguna parte), 1999-2000

Fotografia Cibachrome

148 x 122 cm

Aquesta fotografia pertany a la sèrie *En ninguna parte*, en la qual l'artista dirigeix la mirada al món adolescent. És una mirada gairebé documental que s'acosta a uns personatges que afronten els propis temors amb una aparent violència que pot arribar a incomodar-nos, al mateix temps que ens pot seduir. És un temor suscitat per la diferència i l'alteritat que, en certa manera, es veu mitigat per uns entorns domèstics i aparentment inofensius.

David Bestué / Marc Vives

Acciones en casa, 2005

DVD, 33'

D'una manera lúcida, irreverent i divertida, David Bestué i Marc Vives ens plantegen diferents accions que transcorren en el propi àmbit domèstic, un terreny aparentment anodí i insubstancial, del qual ells saben extreure el màxim partit. Es tracta de més de cent accions encadenades que van des de robar la planta del vestíbul i exhibir-la al balcó a posar la pròpia vida en perill tot caminant sobre unes pastilles de sabó al mateix temps que amb una regadora es tira aigua, passant per tot un seguit de cites a clàssics del videoart com Peter Fischli and David Weiss i Bruce Nauman.

Daniel Canogar

Contrabalanza 1, 3 i 4, 1996

Estructura de fusta, fotolit i llum halògena

60 x 60 x 60 cm c/u

Canogar treballa amb un component essencial del mitjà fotogràfic, com és la llum que travessa superfícies transparents i impressionades amb el rastre de cossos que es projecten a l'espai. La tridimensionalitat de les peces i la seva ordenació en l'espai suposen la superació de la bidimensionalitat de la fotografia.

Altrament, són obres que tenen en compte la relació entre el cos i la tecnologia, des del moment en què l'accelerat progrés actual ha relegat la fisicitat dels cossos a l'oblit, atès que la tecnologia és entesa com una prolongació del nostre cervell i no del nostre cos.

Otras geologías 11, 2005

Fotografia, 150 x 250 cm

Cortesía de l'artista

Aquesta fotografia pertany a l'ampli projecte *Otras geologías*, que l'autor va iniciar el 2004, en el qual focalitzà el seu interès en els excessos que tenen lloc al món industrialitzat: "Les nostres escombraries estan creant un paisatge excremental que preferim no veure, raó per la qual es retiren a la perifèria de la ciutat. *Otras geologías* busca donar visibilitat a aquesta cara oculta de la nostra economia de consum de masses [...] Vaig decidir evitar temptatives més conegudes, com per exemple les bosses d'escombraries en els abocadors o els cotxes vells que tots podem veure en els desballestadors des de les carreteres. En lloc d'això, vaig optar per recórrer a deixalles que generalment no pensem que acaben a les deixalleries: telèfons mòbils, cintes de vídeo, ordinadors, joguets, matalassos, bombetes, etc. Vaig utilitzar l'estratègia de la sorpresa per captivar la mirada del públic, perquè d'aquesta manera mediti sobre els nostres compulsius hàbits de consum."

Raimond Chaves

Hangueando. Periódico con patas, 2002-2004

Hangueando. Periódico con patas (2002-2004) és un projecte on es dóna veu a vivències i històries de la gent del carrer. És, al mateix temps, diari, cartell, instal·lació i, en conjunt, un projecte social fruit del compromís sociopolític que caracteritza el treball artístic de Raimond Chaves. Ell mateix defineix la seva condició d'*artista viajero* com la manera d'oferir la informació que creu rellevant sobre aspectes locals de projecció internacional que no tenen presència en els mitjans de comunicació establerts.

Javier Codesal

Padre I, 2001

Padre II, 2001

Padre III, 2001 (Cortesia Galeria Luis Adelantado, València)

Fotografia muntada sobre alumini

170 x 114 cm

Aquestes tres fotografies pertanyen a un projecte més ampli titulat *La edad del padre*, a través del qual l'autor aborda imatges de *pas*, *transmissió* i *fecunditat*, des d'una concepció ambivalent de la figura del pare, en tant que és una figura que sustenta la nostra identitat,

ahora que està carregada d'instabilitat. Les tres fotografies, a través del seu caràcter seqüencial i narratiu, són imatges de trànsit, on la transformació té lloc d'una manera molt subtil i gairebé imperceptible. Codesal cerca imatges que provoquin en nosaltres l'experiència de la vida i la mort, de la fortalesa i de la vulnerabilitat..., no d'una manera lineal i cíclica, sinó tot d'una, en l'aquí i l'ara.

Jordi Colomer

Finestres, 1992

Fotografia en color

Díptic 100 x 150 cm c/u

En la sèrie *Finestres* apareixen fragments aïllats de textos manuscrits que l'artista ha recuperat de postals comprades en els mercats de llibres de vell. Sempre es presenten en forma de díptic i els fragments seleccionats pertanyen a dues persones diferents, amb la qual cosa s'estableix un diàleg imaginari entre persones desconegudes. Com ell mateix diu, en comprar postals velles es va adonar que podia tenir a l'abast centenars de personatges que sempre solien parlar de vacances, del clima i de la salut. En establir uns diàlegs mínims i breus, constituïa una hipotètica obra de teatre, com sovint ha fet amb altres propostes escultòriques.

Nou com a casa, 1992

Cartró, fusta, vidre i fragments d'estora

3 elements 247 x 113 x 47 cm c/u

Les estructures que conformen l'obra *Nou com a casa* són fruit de l'anàlisi i el qüestionament dels elements integrants i de les funcions que tradicionalment han definit l'escultura. Són escultures fetes de materials pobres, que no s'eleven ampul·losament sobre una peanya, són estructures opaques, impenetrables, gairebé mudes i carregades de referències, com ara el minimalisme i l'arquitectura de Le Corbusier. Ara bé, aquestes al·lusions són espúries i descregudes: neixen del desencís. L'art de Colomer sorgeix de la desil·lusió, de l'absència de veritats absolutes, de la pèrdua de fe en l'ideal i en la utopia, sorgeix de les runes del projecte modern.

A, B, C, etc., 1997-1999
Instal·lació i DVD
Mesures variables

Aquest vídeo de Jordi Colomer va suposar el pas a una nova etapa de la seva trajectòria artística en la mesura que culminava el seu treball com a escultor. En aquest procés de canvi es fa palès un especial interès pel cinema alemany i d'entreguerres, en què objectes i decorats juguen un paper rellevant. Aquest vídeo ens situa davant una ciutat irreal, que ell muntà en el seu estudi amb fustes, claus i altres materials de rebuig. La precarietat i la humilitat dels materials, i el caràcter efímer d'aquesta arquitectura, però, tenen prou força per fer-nos partícips, gairebé físicament, d'un viatge nocturn a través de tota una trama urbana desconeguda i imprevisible.

Patrícia Dauder

Cráneo, 1999
Cartró i pastel sobre paper
62 x 48 cm

Unfinished Savage, 1999
Cartró i pastel sobre paper
64 x 48 cm

Two niggers, 1999
Cartró i pastel sobre paper
94 x 64 cm

Nen d'esquena, 1996
Cartró i pastel sobre paper
94 x 64 cm

Cap negre, 2003
Escultura. Tècnica mixta
23 x 15 x 12 cm

El seu treball està basat en un tipus de representació de l'ésser humà en què aquest ha perdut la identitat davant d'una evident dissolució de les formes corporals. Per obtenir-ho, l'artista recorre a la deformitat com una via per emfatitzar la dissolució de les formes. Un procés que l'ha menat en algunes ocasions a dissoldre les formes fins al punt que només podem intuir certs residus de figuració. Tant els dibuixos com l'escultura plantegen una reflexió sobre la figura, sobre l'individu, però, sobretot, sobre la identitat i la seva pèrdua.

Alicia Framis

Crematorium with 24 h Warm Space, 1999

Fotografia color. Ed 4/5

124 x 210 cm

Crematorium with 24 h Warm Space pertany a la sèrie Remix buildings, en la qual l'artista idea edificacions que alberguen funcions antitètiques. En aquesta fotografia la vida i la mort conviuen en un mateix espai: d'una banda, els morts són incinerats i, de l'altra, els vius es congreguen en un espai càlid i agradable mercès a la combustió de les despulles fúnebres. Alicia Framis ens suggereix nous espais on habitar al mateix temps que ens fa prendre consciència de determinats aspectes que la nostra societat amaga per temor o per hipocresia.

Anorexic Center, Amsterdam, 1999

Color c-print, 100 x 92 cm

Cortesia Galería Helga de Alvear, Madrid

La lleugeresa de l'arquitectura d'aquesta institució fa referència al desig dels seus pacients. El centre per gent anorèxica fa visible l'estat psicològic dels pacients i participa del seu esforç per alliberar-se del pes físic dels seus cossos.

Inmunity Square, 2000.

Color c-print, 100 x 104 cm

Cortesia Galería Helga de Alvear, Madrid

L'ombra del castell projecta la seva autoritat a la plaça. El perímetre de la principal plaça d'Amsterdam marca un territori d'immunitat diplomàtica. Des d'ara els immigrants il·legals podran trobar assil temporal al centre de la ciutat. Per ordre de la reina ningú no podrà ser expulsat si es acullit per aquesta ambaixada a l'aire lliure.

Martí Guixé

Spamt karaoke, 2001

Materiales diversos

Martí Guixé és un dissenyador –o un exdissenyador, com ha dit alguna vegada– que no únicament ha creat i repensat nous i vells objectes, sinó que també s'ha qüestionat els nostres hàbits i costums. Un dels aspectes que ha investigat és el menjar a partir de la subversió de les convencions tradicionals, en recrear receptes i proposar noves formes d'alimentació més lúdiques, adaptades al ritme de vida dels individus urbans contemporanis. Mitjançant l'*Spamt karaoke* ens convida a aprendre pas a pas i a degustar in situ una nova versió del pa amb tomàquet més higiènica i més saborosa. Més higiènica perquè no farem engrunes, atès que el pa és dins el tomàquet, i més saborosa perquè la porció de tomàquet supera la de pa.

La Más Bella

Física i política, 2004

Revista, materiales diversos

La Más Bella és un projecte de Pepe Murciego i Diego Ortiz que consisteix en la publicació, des de 1993, d'una revista temàtica de creació artística i literària.

En aquest número, editat el 2004 sota el títol *Física i política*, el tema que s'aborda és Espanya. El concepte *Espanya* és tractat des de diferents vessants, des del més festiu a partir d'una col·lecció de banderoles que ens permetrà organitzar la nostra revetlla particular, fins a una sèrie de mapes que posen en qüestió, per exemple, la política territorial i hidrogràfica del Partit Popular, que en aquelles dates estava al govern. Tota una sèrie de dispositius que, sota una aparença innocent, alberguen una àcida crítica al context històric en què vivim.

La Ribot

Another pa amb tomàquet, 2001

DVD, 12'

La transdisciplinarietat que caracteritza l'art permet a La Ribot plantejar un treball que es troba entre la dansa i les arts visuals, actualitzant les aportacions de coreògrafes com Isadora Duncan o Martha Graham i reprenent aspectes del *body art* i la *performance*.

Aquest vídeo forma part de la sèrie *Still distinguished* que, al seu torn, forma part d'un projecte més ampli titulat *Piezas distinguidas*, que consisteix en solos que ella mateixa crea, interpreta i produeix. Al llarg de 12 minuts La Ribot explora el llenguatge del cos, que posa en relació amb diferents aliments al mateix temps que *s'autofilma*. Concretament, frega la nuesa del seu cos amb all, tomàquet i oli, i converteix la seva pell en un espai d'emissió i de recepció de missatges que es veuen accentuats per l'agressivitat i l'agitació dels gestos, i per la banda sonora de Carles Santos.

Abi Lazkoz

Comadre que suda, 2001

La misma piel, 2001

Tinta sobre paper

50 x 70 cm

Els seus treballs reprenen el dibuix per reflexionar sobre fets i situacions que dota d'un marcat caràcter narratiu que, alhora, deixa entreveure una estètica propera a allò sinistre. L'acurada representació de la gestualitat i l'expressió dels seus personatges contribueixen a la realització d'escenes gairebé teatrals, que activen en nosaltres la capacitat d'imaginar possibles causes, nusos i desenllaços.

Conscient de la relació directa amb el llenguatge del còmic, l'artista reconeix influències de l'expressionisme, del surrealisme i d'altres tant diferents com les dels gravadors japonesos i mexicans, dels *manga* o de cineastes com Tim Burton.

Abi Lazkoz, tècnicament, a més a més de treballar la il·lustració sobre paper, també acostuma a traslladar els seus dibuixos sobre el mur i a gran format.

Valeriano López

Estrecho Adventure, 1996

DVD, 6' 22"

Estrecho Adventure és un vídeo que tracta el problema de l'emigració. El treball s'estructura en dues parts: en la primera utilitza el format d'un videojoc, en què un marroquí ha de superar tot tipus d'obstacles per tal d'arribar a les costes espanyoles, i en la segona, la cinta mostra a través d'un estil documental la realitat i els carrers de la zona de Gibraltar

Rogelio López Cuenca

Regards orientalistes, 2001

Impressió digital sobre tela i transfer sobre paret pintada

54 x 195 cm / 310 x 450 cm

Aquesta obra pertany a la sèrie *El Paraíso es de los extraños*, un projecte artístic que es pregunta i cerca respostes al tema de la construcció de la nostra identitat cultural occidental que històricament s'ha bastit en oposició a la cultura oriental, malgrat ser-ne deutora en gran mesura. A *Regards Orientalistes*, l'autor manlleua i contraposa diferents imatges dels mitjans de comunicació –que van des de la falsa innocuïtat de la publicitat a la violència i cruesa dels esdeveniments reals–, que ens mostren la mirada o la no mirada d'uns personatges que ens parlen d'*orientes* diferents i críticament contraposats.

Juan Luis Moraza

Base específica (Estatua al monumento), 1994

Escultura. Frigorífic, resina sintètica i esmalt

Aquesta obra pertany a la sèrie *Éxtasis, estatus, estatua* i és fruit de l'interès que suscità en l'autor la representació del plaer i de l'erotisme en l'escultura de Gian Lorenzo Bernini. Segons Moraza, la representació de l'erotisme i la presència de l'ornament en l'art són productes d'èpoques de crisi i contrareforma.

En aquesta obra els talons, autèntics pedestals del cos, actuen com a símbols de la identitat femenina i com a elements de seducció. Una representació del plaer sexual que contrasta amb el caràcter gèlid de la resina sintètica i del frigorífic que en conforma la base.

Marina Núñez

Sin título (monstruas), 1997

Oli sobre lli

235 x 136 cm

Marina Núñez ens diu que pinta perquè no pot escriure. Aquest fet explica tant la densitat teòrica subjacent en les seves obres com el seu poder narratiu, que en molts casos podrien ser vistes com a fragments d'una història més extensa o fotogrames d'una pel·lícula de terror o ciència ficció. Els treballs dels anys noranta prenen com a font la psicoanàlisi; ara bé, la lectura que l'artista en fa parteix d'un posicionament que rebateja l'argument lacanià segons el qual la dona és relegada a la invisibilitat. Reivindica, d'aquesta manera, la condició femenina, en un món que, històricament, i encara avui, tot sovint, exclou i margina les dones.

Pedro Ortuño
Reina 135, 2001
DVD, 9'

Aquest vídeo es va realitzar per a la quarta edició de *Portes Obertes*, un esdeveniment de caràcter multidisciplinari sorgit el 1998 i celebrat des d'aleshores per protestar contra el pla municipal que vol enderrocar el cor d'un barri històric de la ciutat de València, com és el Cabanyal Canyamelar. Ortuño recull en el vídeo les vivències de dues dones, de 81 i 90 anys respectivament, en la casa que ocupen des de generacions i que és subjecte de ser enderrocada.

Marta Petit

M
Vídeo DVD

En els darrers anys estem assistint a la recuperació del dibuix, la qual cosa inevitablement ha afectat també el terreny del vídeo, que ha incorporat el llenguatge de l'animació. En el cas de Marta Petit, l'economia de mitjans n'és la principal característica: traços negres sobre fons blanc. Uns recursos mínims, però que reforcen el sentit de les seves històries. A *Bestiari en temps de guerra* planteja breus descripcions al·legòriques dels comportaments més baixos i destructius tant dels homes com de les bèsties, i a *M* ens proposa un viatge per un laberint microscòpic que arrenca de l'ull d'una nena.

Alberto Peral

Piscina, 1994-1999
Escaiola i poliuretà
100 x 100 x 100 cm

L'elecció del motiu formal dels nedadors –un tema recurrent al llarg de la seva trajectòria– ha permès a Peral incorporar el cos humà al discurs artístic per indagar i fer emergir tot un seguit de qüestions que, o bé han afectat la humanitat al llarg de la història, com ara la soledat i el sofriment, o bé són més pròpies del subjecte que neix amb la modernitat: la comunicació i la dissolució d'aquest subjecte. És per aquesta raó que l'autor fragmenta, encega, emmudeix i fusiona els nedadors a una peanya-piscina, i els abandona a un destí incert governat per l'isolament i l'absència de comunicació.

Javier Peñafiel / Àlex Gifreu

Violencia Transitable, 2006
Impressió offset sobre paper
8 cartel·les de 60 x 42 cm (mesura total: 120 x 168 cm)
Llibret de 16 pàgines de 150 x 210 cm

Javier Peñafiel i Àlex Gifreu fan una nova entrega dins la col·lecció de llibres d'artista i publicacions especials CRU, en aquest cas sota el títol *Violencia Transitable* amplien l'entrega *Violencia Sostenible* que fou publicada amb anterioritat. Si la primera publicació es referia a la continuïtat històrica de la violència a través d'imatges de premsa i textos que s'hi podien relacionar, en aquest segona, s'exposa la violència en un sentit líquid i discontinu plantejant un escenari futur, o ja present, que deixa el subjecte en un estat de dissolució i gairebé prop del precipici.

Concha Prada

Leche derramada III, 1999

Leche derramada V, 1999

Fotografia en color

Ed. 3 ex. 91 x 91 cm

El 1999, Concha Prada va realitzar diferents sèries fotogràfiques que recollien accions banals i petits accidents domèstics, com ara ous batuts i llet vessada. La concentració en accions mínimes rendibilitza al màxim algunes de les característiques inherents al mitjà fotogràfic, com són la possibilitat d'aturar el temps i fragmentar l'espai. Aquesta mirada fotogràfica, que reté instants fugaços i imperceptibles, fracciona, augmenta i descontextualitza, fa possible que allò fotografiat transcendeixi de la seva pròpia naturalesa i canviï a quelcom totalment diferent.

Josu Rekalde

Sin imágenes, 1994

Videoinstal·lació

DVD, 4'30" en bucle

Dia rere dia, els mitjans de comunicació ens envaeixen una i altra vegada amb cúmuls d'imatges. Moltes vegades, massa sovint, aquestes imatges són bèl·liques. Josu Rekalde, davant l'absoluta saturació icònica d'aquesta naturalesa, replica a partir de la nuesa de la paraula. Combat *sense imatges* una allau mediàtica que en alguns casos no respecta el dolor i el sofriment de les víctimes i, en altres, anul·la la nostra capacitat crítica. Aquest vídeo fou realitzat en el moment en què tenia lloc la Guerra del Balcans; ara bé, està clar que és una realitat extensible a qualsevol conflicte armat.

MP & MP Rosado

Sin título V (sèrie Trabajos verticales), 2004

Escultura

Les sigles de MP & MP Rosado corresponen a les inicials dels germans bessons Miguel Pablo i Manuel Pedro Rosado. Segons els mateixos artistes, aquest aspecte biogràfic comú ha condicionat que la temàtica del seu treball giri principalment al voltant de la identitat. Els seus personatges, que sovint són ells mateixos, apareixen en situacions que tan aviat fan referència a la seva naturalesa doble, com es relacionen amb sorprenents espais arquitectònics, la qual cosa accentua l'estranyesa de les situacions creades. A *Sin título V (sèrie Trabajos verticales)* ens plantegen una enigmàtica escena en què l'acció d'un individu queda suspesa en un moment crític que suscita en l'espectador múltiples preguntes: què o qui penja d'aquesta caixa?, què i com li ha succeït?, qui és?, com ha arribat fins aquí?...

Fernando Renes

Couch Grass Gramma, 2000

DVD, 10'

I'm your future, 2001

Aquarel·la sobre paper

39 x 35 cm

Very determined, 2003

Aquarel·la sobre paper

48 x 46 cm

Surtidor, 2003

Aquarel·la sobre paper

48 x 46 cm

Per a Fernando Renes, el dibuix no és part d'un procés que haurà de culminar en una obra artística, aparentment de més rellevància i complexitat, sinó que cadascun dels seus dibuixos esdevé una història narrada en imatges, una crònica personal que es desprèn de l'observació obstinada del que succeeix al seu voltant. L'artista adopta la ironia com a recurs, la qual en alguns casos ratlla la mordacitat, al servei d'una crítica als comportaments actuals i que sovint vénen puntuats mitjançant l'eloqüència d'unes frases que solen ser tan concloents com els mateixos dibuixos. A *Couch Grass-Grama* se serveix de l'animació per tal de fer evolucionar el seu treball: "Me sometí a una rutina de trabajo constante y conseguí una nueva forma de expresión que reveló algo que siempre había estado en mi forma de hacer arte: siempre vi cada uno de mis dibujos como secuencias de un todo y ésta fue la manera de dar desarrollo temporal a esta idea de unidad fragmentada."

Eulàlia Valldosera

Sombras llenas I. Sombras vacías II, 1994

Fotografia en color

Ed. 3 ex. 115 x 130 cm c/u

A partir d'un estat de reflexió, d'improductivitat, de silenci, de passivitat *activa*, Valldosera va descobrir el propi cos: "Em vaig descobrir mirant-me el melic." Al descobriment del cos va seguir l'encontre amb l'entorn quotidià. Un espai que l'artista comença a habitar d'una manera lenta i temerosa. Un lloc que poc a poc és apropiat mitjançant la projecció evanescent de la materialitat o la immaterialitat del cos, juntament amb altres objectes que formen part de la seva quotidianitat.

Trobareu les imatges de les obres de la col·lecció a la pàgina web

Per consultar-les cal un password, el qual ens podeu demanar mitjançant un correu electrònic a audiovisualslapanera@paeria.es